

Cecilie Rubows tale ved Folkets Klimamarch København

Taler

Cecilie Rubow
Antropolog og Forsker ved
Københavns Universitet

Dato

30. oktober 2022

Sted

Christiansborgs Slotsplads

Omstændigheder

Politiet anslog at der var omkring 50.000 deltagere ved Folkets Klimamarch, der fandt sted to dage før Folketingsvalget 2022.

Hvordan kan vi leve, som om kloden betød noget?

Så står vi her. Og jeg kan se der kommer flere til. Vi står på en plads under et tårn med kobber, guld og kroner på. Hvor står vi også? Vi står på en plads, hvor der flere meter under vores fødder engang lå en lav holm udenfor en lille by. For tusinde år siden var øen her en lille, vindomsust strandholm med vilde planter som tiggerranunkel og gåsepotentil. Siden kom der lag af køkkenaffald til, og ovenpå ligger der, kan I forestille jer det, fundamentet til en borg, rester af flere sammenbrudte slotte, lag af brande og andre tårne der væltede, lag efter storme og genopbygninger. Under dette tårn, på denne omtumlede plads, skal vi spørge: Hvordan vælger vi, hvad der virkelig betyder noget for os? Hvordan kan vi sætte spor, der betyder noget? Vi kan tage det lange lys på historien.

En tiggerranunkel er en halvgiftig plante med små, bleggule blomster. Gåsepotentillen er dybere gul og mere krybende med sin stængler, ligesom jordbær. Det er gamle planter, der kom til, da is og sten holdt op med at vælte rundt med Himmelbjerget og Valby Bakke, og kaskader af vand skar fjorde ud i en varmere verden.

Vi lever på en gammel jord. Nu ser vi igen ind i en *varmere verden*. Nu er vi i planternes situation på den lille holm. Omtumlede. Vi har lagt mange lag til historien. Nu skal vi spørge med store bogstaver: Hvordan lever vi, som om *kloden betød noget for os*? For vi står her de nye kaskaders tid. Under en fortættet himmel må vi bygge højere og højere, og ved skybrud som her på øen, lede det

videre og videre via vejriste og ingeniørkunstens underjordiske render. I 2011 stod seddelpressen, pengemaskinen, under vand i Nationalbanken, og vandet trængte ind på statsministerens kontor.

De skader *er* fikset for længst. Men skulle vi ikke også se til, at vandet ikke bliver *ved* med at stige - og ikke *ved* med at vælte ud af himlen på grund af os? Skulle vi ikke gå den tid i møde med kaskader af nye ideer? Ideer, valg og forestillinger som har det lange lys på og store bogstaver. Forestillinger og tilvalg af nye fællesskaber, som ikke kun omslutter de nærmeste, men som vi strækker, som potentiller og jordbær, til det yderste.

Hvem kunne komme med i de lange stænglers fællesskaber? Hvad skal vi plante? Der er mange jordboere, vi kan række ud til. Mennesker og de hvirvelløse som sommerfuglene og regnormene. Orkanerne, bjergene, og dem der svømmer, og alle dem med vinger på. Tænker vi: hvad laver de egentlig her? Hvad betyder de for kloden? Hvad med atmosfæren, hvad skulle den betyde? *Er* der andre svar, end ”alt”? Med stort.

Ligesom vandet. Vandet som engang var *natur*, men så blev til *miljø*, og nu er *klima*, hvor det hele er blevet indviklet: Klima fordi der er *for meget* vand. Holme og byer er oversvømmet på fremtidens kort. Klima fordi der andre gange er *for lidt* vand. Floder svinder ind og brande spreder sig. Klima fordi der er *forkert* vand i hele vores rodede strikketøj af rørledninger, bassiner, dræn og faskiner – under vores fødder, gennem vores hjem. Vand der løber, bølger, stiger op, som fordamper som flystriber på himlen. Vand, der skyller gennem vores kroppe, som var de enge og øer og planter. Omtumlet vand.

Hvordan kan vi finde ud af, hvad der betyder noget? Jeg vil svare:

Ét: Lad os gå ud til verdenshavet som har guld på til morgen og aften, og sølv til middag. Lad os gå ud på stranden, til kanten af havnekajen, sid ned på en holm eller en bakke. Se horisonten, se det levende lys, mærk vinden og flyd ud, og sig mig hvor vi er: Jeg siger: Vi er i ursuppen, ved kanten af universet, i molekylernes dans, i elementernes magiske åndedræt. Hvad betyder det for os?

To: Lad os så kigge ned under overfladen. Og se, at torsken er væk og krabberne

kongerne af dyndet. Kronen *smidt* i mudderet. Hvad betyder det?

Tre: Lad os så gå op i tårnet, op under kuglerne af guld, de små sole. Vi kan se dem deroppe (når vi går). Ser det derfra ud, som om kloden betyder andet end alt?

Vi kan se langt, vi kan sætte nye spor. Vi kan: Plante ålegræs til nye stimer af torsk, give havet åndedrættet tilbage, vi kan så nye planetære utopier! Vi kan vælge en fremtid, hvor det at gøre grønt gør en forskel.

De gamle slottes kakkelovnene slap brande løs. Slotte sank i dét grus, vi står ovenpå. Nu skal vi stoppe andre brande. Vi skal give kloden kronen på. Derfor skal vi gå for en fremtid, hvor vi tager vare på det uerstattelige. Derfor skal vi gå for det, som betyder alt.

I begyndelsen kan man tro, at forandringerne er for små til virkelig at ændre noget. Ligesom da holmen var lille og vindomsust. I begyndelsen kan man tro, at man er for få. Men så kommer der flere under tårnet. Se efter de yderste jordboere, og se langt. Og hils ranunklen næste gang I ser den. Dens familie er langt ældre end os og holmen, vi står på. Den går over 100 millioner år tilbage. Lav stængler som potentil og jordbær, vi kan strække os langt, vi kan plante og lade gro. Derfor skal vi gå med de unge mennesker i dag, gå langt, gå længere. Hvis alle bevæger sig, bliver fællesskaberne lange. Vi skal gå, som om det betød noget!

Kilde

Manuskript modtaget af taler

Kildetype

Digitalt manuskript

Tags

Demonstrationstale

Relateret

Esther Michelsen Kjeldahls grundlovstale
5. juni 2022

Carsten Jensens tale ved Folkets Klimamarch Odense
30. oktober 2022

Nanna Thomsens tale ved Folkets Klimamarch København
30. oktober 2022

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/cecilie-rubows-tale-ved-folkets-klimamarch-koebenhavn-2022>